

Mintha-érzés. A fő attrakció.
Közben észrevétlen mellém ült
apám. Nyakában egy távcső. Nem,
nem puska.

Végre, újra együtt!

Mögöttem a vészkijárat. Te úgy mondanád: fék.

Takács Boglárka

Negyedíziglen

Fekete-fehér felvétel, amilyennek
az egész gyerekkorát képzem.
A járdaszegélyen ül, a kezében
homokozólapát. A félelem
elszámozott babaruhája rajta.
Valahova a kamerán túlra néz.
Barázda a szemében a lövészárók,
amit a nagypja látott.
Szorosra zárja a száját, de
évtizedek távlatából is jól érteni,
ahogy azt mondja, ő más
akar lenni, repülőgépmadár.

Évekkel később ismeri csak fel
a szárnyait, amikor zuhanni kezd.
Mindig ugyanarra a járdaszegélyre
érkezik. Ugyanazzal a társtalan
mozdulattal kapaszkodik meg
a lapátba. Ugyanazok a barázdák.
Ugyanaz a szégyen, ami
mellé nem lehet többé odaguggolni.
Örökre ugyanaz a várakozás, hogy valaki
még egyszer elkiáltsa magát,

ideje hazaindulni.

Mert jönnek majd napok

Anya, milyen világra szültél te engem?
Hát nem hallottad éjjelente az ablak
alól meg a nyitott kertkapuval szemben
a másvilági nyüzgítést? És a napnak

hosszú óráiban nem láttad, az ember
utáni füstködben ázva, hogy haladnak
házzól házra? Nem látod tekintetemben
jönni őket, ahogy szótlán szólomgatlak?

Anya, e világra miért szültél engem?
Hol a törött térdek tragédiáját még
a térdeplők sem értik, és a száraz, vak

zuhogás mögött te sem hallod a csendem.
Hol nem tudom, van-e ép prizmába zárt ég.
Hol van szonett, de nincs, kinek továbbadjam.

Nem az, hanem ami utána jön

A megalvadt fájdalom.
Ami alól nélkülöd is elindul.
És hiába mosod ki
a hajadból az elmúlt hetet,
szobahőmérsékleten is
egy életem át szárad,
amit elér. És utána már csak
az elvakart hétköznapiak,
amiken ébredéstől
elalvásig ismételtgeted
magadnak, hogy
le kell venni azt a hajszálat.
De honnan is? De honnan is?

Pedig nem a hajkefében hagyott
és a fürdőszoba padlóján maradt
hajcsomók, hanem, hogy
megkérdezted-e, milyen volt fázni.